

Sygn. akt II CNP 29/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2015 r.

skargi W. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z dnia 21 marca 2012 r.,

sygn. akt II Ns 1069/09

wydanego w sprawie z wniosku M. K.

przy uczestnictwie M. S., Ł. K. i W. K.

o podział majątku wspólnego i dział spadku,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wniesiona przez W.K. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 21 marca 2012 r. pozbawiona jest niektórych spośród niezbędnych elementów tej skargi wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarżący nie uprawdopodobnił wyrządzenia mu szkody spowodowanej wydaniem orzeczenia, którego skarga dotyczy. Za spełnienie tego wymogu nie można uznać powołania się na s. 3 na kserokopie dokumentów wymienionych w pkt 3 lit. a) do c), jak również zawartego na s. 13 stwierdzenia, że skarżący musiał zaspokoić pozostałych uczestników postępowania.

Wymóg uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wskazania jej rodzaju i rozmiaru oraz czasu powstania, a także przedstawienia dowodów uwiarygodniających to oświadczenie. Samo twierdzenie o zaistnieniu szkody wskutek istnienia określonego obowiązku świadczenia nie jest wystarczające do uznania spełnienia wymagania określonego w tym przepisie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05; z dnia 26 stycznia 2006 r., V CNP 98/05; z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 141; z dnia 9 lutego 2006 r., IV CNP 42/05; z dnia 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05).

Ponadto nie została spełniona przesłanka wynikająca z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., ponieważ skarżący ograniczył się, tylko do stwierdzenia, że brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania na podstawie art. 401 k.p.c., jak i art. 403 k.p.c., a nadto że postanowienie nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną z przyczyn proceduralnych. Takie sformułowanie nie jest równoznaczne ze spełnieniem wymogu przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006 r., nr 1, poz. 17). Jego spełnienie polega na zawarciu w skardze wyodrębnionej jurydycznie argumentacji dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (por. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006 r. nr 6, poz. 112; postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 140).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.